

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	Nikola Kaczorowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2019 r. w Warszawie

sprawy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego

z udziałem S. G., V. G., A. P. (1), M. R., Y. S.

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 8 sierpnia 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

z dnia 5 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

z dnia 12 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

z dnia 4 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

z dnia 12 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 sierpnia 2018 r., nr (...) znak (...) - (...) i z dnia 31 stycznia 2019 r. nr (...) znak (...) - (...) w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla A. P. (1) na okres od 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r.

2. umarza postępowanie w zakresie odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 4 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...)

3. umarza postępowanie w zakresie odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...),

4. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...) ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla S. G. (S. G.) na okres od 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r.

5. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2018 r., nr (...) znak (...) - (...) ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla T. S. (Y. S.) na okres od 10 września 2018 r. do 10 listopada 2018 r.

6. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 14 września 2018 r. (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 sierpnia 2018 r., nr: (...), zaskarżając ją w całości i wnosząc o ustalenie przesłanek do wydania zaświadczenia o polskim ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do A. P. (2) obywatela Ukrainy w okresie od dnia 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r. W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała, że zgodnie z art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r., rozporządzenie (WE) nr: 883/200 i rozporządzenie (WE) nr: (...) mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego. Odwołująca wskazała, że kwestią poddawaną w wątpliwość przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest to, czy osoba, której miałoby dotyczyć zaświadczenie A1, legalnie zamieszkuje na terytorium Polski. Rozporządzenie nr: (...) nie wskazuje kryteriów dla oceny spełnienia tej przesłanki. Oceny tej nie można dokonać także na podstawie art. 11 rozporządzenia nr: (...) Parlamentu Europejskiego i Rady, który służy określeniu „ośrodka interesów życiowych” - przesłanki służące ustaleniu ośrodka życiowego pracownika unormowane w tym przepisie powinny być brane pod uwagę jedynie między organami państw członkowskich i jedynie w przypadku zaistnienia między nimi sporu w tym temacie. Z kolei art. 1 ust. 3 lit. j) rozporządzenia nr: (...) WE nie posługuje się pojęciem: „miejsce zamieszkania”, a normuje pojęcie „zamieszkanie” jako miejsce, gdzie osoba „zwykle przebywa”. Jak podała odwołująca oryginalna treść tego przepisu definiuje to pojęcie w wersji językowej niemieckiej („gewöhnlichen A.”) i angielskiej („habitual residence”) jako zwykły pobyt. W ocenie odwołującej tym należało by się kierować przy ustalaniu, czy spełniona jest przesłanka „zamieszkania”, przy potwierdzeniu której można by badać, czy zamieszkanie jest legalne.

Tymczasem, zdaniem skarżącej, organ rentowy utrzymuje, że do stwierdzenia, czy obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce niezbędny jest m.in. dokument potwierdzający obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. A taki dokument (tzw. certyfikat rezydencji) zgodnie z definicją zawartą w art. 5a pkt. 21 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oznacza zaświadczenie o miejscu zamieszkania podatnika dla celów podatkowych wydane przez właściwy organ administracji podatkowej państwa zamieszkania podatnika. Certyfikat rezydencji ma służyć określeniu miejsca opodatkowania poszczególnych dochodów i majątku, podlegania/niepodlegania nieograniczonemu lub ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, może być wydany po potwierdzeniu spełnienia okresu przebywania na terytorium RP przez co najmniej 183 dni w roku podatkowym i posiadania na terytorium RP ośrodka interesów życiowych, nie jest przewidziany do wydania automatycznie, jako obowiązkowy w przypadku każdego podatnika (obywatela polskiego lub cudzoziemca). Tym samym tzw. certyfikat rezydencji nie tylko nie został z definicji przewidziany jako dokument potwierdzający legalne zamieszkiwanie (legalne zwykle przebywanie) na terytorium RP, ale wystawiany jest na podstawie innych, dalej idących kryteriów prawnych, nieprzewidzianych w takim zakresie do zastosowania przy ocenie legalnego zamieszkania na potrzeby wydania zaświadczenia A1. (...) dodała, że

posiadanie certyfikatu rezydencji może być pomocniczo uwzględniane przy wystawianiu zaświadczenia A1, jednak brak jest po stronie ZUS uprawnienia do bezwzględnego żądania wykazania legalnego zamieszkania przez pozyskanie takiego dokumentu, gdy jego posiadanie nie jest obligatoryjne i jest uzyskiwane na podstawie oceny spełnienia kryteriów nie pokrywających się w pełni z kryteriami możliwymi do zastosowania przy wystawianiu zaświadczeń A1. Nie przedłożenie certyfikatu rezydencji nie może natomiast stanowić podstawy do odmowy wydania takiego zaświadczenia w postępowaniu toczącym się w ZUS. Zdaniem odwołującej występowanie o wydanie certyfikatów rezydencji w każdym przypadku zatrudniania przez przedsiębiorców cudzoziemców wykonujących pracę w różnych państwach członkowskich generuje dodatkowe koszty działalności związane z obowiązkiem ponoszenia związanych z tym opłat i stanowi nadmierną uciążliwość.

Ponadto odwołująca zarzuciła organowi rentowemu, że co prawda informował płatnika składek o niezbędnych dokumentach, jakie zobowiązany jest dołączyć do wniosku o wydanie zaświadczenia A1 (w tym tzw. certyfikacie rezydencji), to Zakład nie wzywał płatnika składek w postępowaniu w sprawie wydania zaświadczenia A1 dla ubezpieczonego na przedmiotowy okres do przedłożenia dokumentu potwierdzającego rezydencję podatkową w Polsce przed wydaniem decyzji odmownej będącej przedmiotem niniejszego odwołania, choć postępowanie w sprawie o wydanie zaświadczenia na formularzu A1 ma charakter postępowania administracyjnego w sprawie indywidualnej i wymaga indywidualnych ustaleń w każdym przypadku. Jednocześnie skarżąca zarzuciła, że postępowanie w sprawie o wydanie zaświadczenia z założenia ma mieć charakter postępowania szybkiego i uproszczonego. Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych domaga się szczegółowych informacji w każdym z założenia przypadku prowadząc postępowanie przez wiele miesięcy, co prowadzi do pozbawiania pracowników ubezpieczenia (...), pomimo oskładkowania ich wynagrodzenia w Polsce. Odwołująca wskazała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uzasadnił prawnie żądania przedłożenia certyfikatu rezydencji, nadmieniając jedynie ogólnie o odpowiednich warunkach określonych w regulacjach unijnych, w szczególności w przepisach rozporządzenia nr: (...) i rozporządzenia (WE) nr: (...). Zdaniem odwołującej za podstawę żądania danych związanych z tym aspektem nie może stanowić Poradnik „Jak otrzymać zaświadczenie A1” opublikowany na urzędowej stronie ZUS, ani też formularze na stronie ZUS, opracowane na potrzeby A1 przy braku delegacji ustawowej uprawniającej co określenia zakresu ich dozwolonej treści. Zarówno ten poradnik, jak i formularze wyrażają oczekiwania co podaniu danych i dokumentów ponad dozwolone prawnie, co pozostaje także w sprzeczności z wymaganiami z obszaru (...). Zgodnie z art. 220 § 2 k.p.a. organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia. Organ rentowy tego w istocie nie uczynił. Jak wskazano w odwołaniu ubezpieczony A. P. (2) ma zezwolenie na pracę w Polsce na czas do dnia 31 maja 2021 r. Jest też w Polsce zameldowany. Posiada rachunki bankowe w Polsce. W Polsce płaci podatki. W ewidencjach ZUS organ rentowy ma możliwość potwierdzenia m.in. z urzędu, zgodnie z art. 220 § 1 k.p.a., co najmniej że składki ZUS od wynagrodzenia pracownika wpłacane są w Polsce, jak również, że figuruje on w rejestrze PESEL oraz posiada Certyfikat Rezydencji (odwołanie z dnia 13 września 2018 r. k. 3-5 a.s.).

Spółka (...) Sp. z o.o. z **siedzibą w W.** złożyła analogiczne odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. dotyczących ustalenia przesłanek do wydania zaświadczenia o polskim ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego z dnia:

- 4 września 2018 r., nr: (...), a dotyczącej G. V., obywatela Ukrainy na okres od dnia 3 września 2018 r. do 3 listopada 2018 r.,

- 5 września 2018 r., nr: (...), a dotyczącej R. M., obywatela Ukrainy na okres od dnia 3 września 2018 r. do 3 listopada 2018 r.,

- 12 września 2018 r., nr: (...), a dotyczącej S. Y., obywatela Ukrainy na okres od dnia 10 września 2018 r. do 10 listopada 2018 r.,

- 12 września 2018 r., nr: (...), a dotyczącej G. S., obywatela Ukrainy na okres od dnia 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r. (odwołanie, k. 3 – 5 akt VII U 1202/18, odwołanie, k. 3 – 5 akt VII U 1248/18, odwołanie, k. 3 – 5 akt VII U 1359/18, odwołanie, k. 3 – 5 akt VII U 1360/18).

W odpowiedzi na powyższe odwołania **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)**Oddział w W. wniósł o ich oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał powołując się na pismo Prezesa Zakładu z dnia 30 kwietnia 2018 r. UP 2018- (...), że od dnia 2 maja 2018 r. zmieniły się zasady dotyczące wymaganych dokumentów poświadczających legalność zamieszkania obywateli państw trzecich na terenie Polski. Obecnie aby obywatel państwa trzeciego mógł otrzymać zaświadczenie A1, musi legalnie zamieszkiwać w państwie członkowskim i przemieszczać się pomiędzy państwami członkowskimi w związku z wykonywaniem pracy najemnej. Do stwierdzenia, czy obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce niezbędny jest dokument, który uprawnia do pobytu w Polsce oraz dokument potwierdzający obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. Organ rentowy wskazał, że płatnik nie dołączył dokumentu potwierdzającego rezydencję podatkową w Polsce. Z tego względu brak jest podstaw do wydania płatnikowi formularza A1. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżone decyzje są prawnie oraz faktycznie uzasadnione (odpowiedź na odwołania k. 10 – 11 a.s., k. 13 – 14 akt VII U 1360/18, k. 13 – 14 akt VII U 1359/18, k. 12 – 13 akt VII U 1248/18, k. 11 – 12 akt VII U 1202/18).

Sąd zarządzeniem połączył na podstawie art. 219 k.p.c. sprawę sygn. akt VII U 1181/18 ze sprawą VII U 1202/18, VII U 1248/18, VII U 1359/18 oraz VII U 1360/18 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie z dnia 7 listopada 2018 r., k. 19 akt VII U 1202/18, zarządzenie z dnia 9 listopada 2018 r., k. 15 akt VII U 1248/18, zarządzenie z dnia 19 listopada 2018 r., k. 16 akt VII U 1359/18, zarządzenie z dnia 19 listopada 2018 r., k. 16 akt VII U 1360/18).

W pismach procesowych z dnia 5 listopada 2018 r. i 8 listopada 2018 r., 3 grudnia 2018 r., 7 grudnia 2018 r. płatnik składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zmodyfikował wniosek zawarty w pkt. 3 odwołania w ten sposób, że wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej w formularzu A1 dla V. G. na okres od dnia 3 września 2018 r. do dnia 3 listopada 2018 r., dla A. P. (2) na okres od dnia 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r., dla M. R. na okres od 3 września 2018 r. do dnia 3 listopada 2018 r., dla S. G. na okres od 6 września 2018 r. do dnia 6 listopada 2018 r., dla Y. S. na okres od 10 września 2018 r. do dnia 10 listopada 2018r. Do powyższego pisma załączył wydruk wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie C-477/17 wskazując, że nie sposób zgodzić się z organem rentowym, aby certyfikat rezydencji podatkowej (...)1 stanowił dokument niezbędny do wydania dla ubezpieczonego zaświadczenia A1. Wskazał, iż zgodnie z art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (DZ.U.2010 L 344, s.1 zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1231/2010”), rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostających przy życiu po ich śmierci, pod warunkiem że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego. W treści powyższego orzeczenia Trybunał dokonał wykładni pojęcia „zamieszkania” użytego w art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo. Skarżący podkreślił, że kwestię legalności zamieszkania cudzoziemca na terytorium Polski regulują w sposób wyczerpujący przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz posiłkowo przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a także przepisy wykonawcze do tych ustaw. Z żadnego z w/w aktów prawnych nie wynika, aby dla stwierdzenia legalności zamieszkiwania cudzoziemca na terytorium Polski niezbędne było posiadanie przez niego dokumentu (...)1. Powołując się na wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia

12 czerwca 2018 r. (sygn. akt IX U 798/18), pełnomocnik odwołującej wskazał, że obywatel państwa trzeciego legalnie zamieszkuje w Polsce, jeżeli posiada jeden z dokumentów potwierdzających legalny pobyt, tj. ważną kartę pobytu oraz wizę wydaną w celu wykonywania działalności zarobkowej oraz jednocześnie spełniony jest warunek przebywania w Polsce z zamiarem stałego pobytu lub gdy spełnione są warunki pozwalające ustalić miejsce zamieszkania zawarte w art. 11 rozporządzenia (WE) nr: (...). Oznacza to, że obywatele państw trzecich, którzy zostali przyjęci w celu wykonywania pracy, nawet tymczasowo, w danym państwie członkowskim, zgodnie z zasadą równego traktowania w zakresie działań zabezpieczenia społecznego, mogą podlegać przepisom unijnym nie posiadając certyfikatu rezydencji kraju członkowskiego i tym samym uzyskać zaświadczenie A1, o ile przebywają i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich UE. Ubezpieczeni pozostają zatrudnieni w Polsce na podstawie umowy o pracę na czas określony Posiadają świadectwa kierowcy wydane przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Zamieszkują w Polsce, posługują się językiem polskim, posiadają rachunki bankowe w polskim banku, na który wpłacane są im wynagrodzenia i inne świadczenia, opłacają podatek dochodowy i odprowadzają składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce. Posiadają także wizy pracownicze lub karty pobytu, uprawniające ich do legalnego zamieszkiwania w Polsce. Z powyższego można zatem wyprowadzić wniosek, że ubezpieczeni przebywają w Polsce i mają zamiar koncentrowania swojego życia w tym kraju. Jednocześnie na podstawie dokumentów dotychczas złożonych w toku postępowania, możliwe jest dokonanie oceny, że ubezpieczeni legalnie zamieszkują na terytorium Polski, co uprawnia z kolei zastosowanie wobec nich przepisów rozporządzenia (WE) nr: (...) i rozporządzenia (WE) nr: (...) (pisma procesowe z dnia 5 listopada 2018 r. i 8 listopada 2018 r., 3 grudnia 2018 r., 7 grudnia 2018 r. k. 19 – 20, k. 29 – 35, k. 55 – 61, k. 71 -77, k. 88 – 94 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 14 marca 2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oświadczyła, że z uwagi na wydanie przez ZUS zaświadczenia A1 dla ubezpieczonego V. G. na okres od 3 września 2018 r. do 3 listopada 2018 r. w całości cofa odwołanie od decyzji z dnia 4 września 2018 r., nr: (...) oraz z uwagi na zmianę przedmiotowej decyzji wniosła o zasądzenie na rzecz odwołującej zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo procesowe z dnia 14 marca 2019 r., k. 187 – 189 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 1 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o umorzenie postępowania w sprawie z odwołania od decyzji wydanej w sprawie V. G. na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z art. 477¹³ k.p.c. (pismo procesowe z dnia 1 marca 2019 r., k. 174 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 27 listopada 2002 r. Przedmiotem działalności Spółki jest transport drogowy towarów (odpis z KRS – nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego)

Zainteresowany A. P. (2) wykonuje w odwołującej się Spółce pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na terenie Unii Europejskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na terytorium Polski. Zainteresowany został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym z tytułu umowy o pracę w Polsce. Pracodawca odprowadzał składki do ZUS i zaliczki na podatek dochodowy od przychodów uzyskiwanych w Polsce. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane na konto bankowe zainteresowanego w Polsce (oświadczenia k. 7-9 a.s.).

Zainteresowany G. V. wykonuje w odwołującej się Spółce pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na terenie Unii Europejskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na terytorium Polski. Zainteresowany został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym z tytułu umowy o pracę w Polsce. Pracodawca odprowadzał składki do ZUS i zaliczki na podatek dochodowy od przychodów uzyskiwanych w Polsce. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane na konto bankowe zainteresowanego w Polsce (oświadczenia k. 7 – 10 akt VII U 1202/18).

Zainteresowany R. M. wykonuje w odwołującej się Spółce pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na terenie Unii Europejskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na terytorium Polski. Zainteresowany został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym z tytułu umowy o pracę w Polsce. Pracodawca odprowadzał

składki do ZUS i zaliczki na podatek dochodowy od przychodów uzyskiwanych w Polsce. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane na konto bankowe zainteresowanego w Polsce (oświadczenia k.7 – 9 akt VII U 1248/18).

Zainteresowany S. Y. wykonuje w odwołującej się Spółce pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na terenie Unii Europejskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na terytorium Polski. Zainteresowany został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym z tytułu umowy o pracę w Polsce. Pracodawca odprowadzał składki do ZUS i zaliczki na podatek dochodowy od przychodów uzyskiwanych w Polsce. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane na konto bankowe zainteresowanego w Polsce (oświadczenia k.7 – 10 akt VII U 1359/18).

Zainteresowany G. S. wykonuje w odwołującej się Spółce pracę kierowcy w transporcie międzynarodowym na terenie Unii Europejskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na terytorium Polski. Zainteresowany został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym z tytułu umowy o pracę w Polsce. Pracodawca odprowadzał składki do ZUS i zaliczki na podatek dochodowy od przychodów uzyskiwanych w Polsce. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane na konto bankowe zainteresowanego w Polsce (oświadczenia k.7 – 9 akt VII U 1360/18).

W dniu 17 lipca 2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a A. P. (2) została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 17 lipca 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2021 r. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych. A. P. (2) jest obywatelem Ukrainy. Posiada kartę pobytu, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 28 marca 2020 r. wydaną w celu wykonywania pracy w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 31 maja 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 26 lipca 2018 r. do 23 lipca 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w W., przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kserokopia karty pobytu – k. 6 a.s., (...)1 zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 37 a.s., decyzja Wojewody (...) w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, k. 38 a.s., zezwolenie typu A z dnia 4 kwietnia 2018 r. k. 39 - 40 a.s., kopia umowy o pracę z dnia 17 lipca 2018 r., k. 41 – 42 a.s., świadectwo kierowcy k. 45 – 46 a.s.).

W dniu 19 lipca 2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a G. V. została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 19 lipca 2018 r. do 18 kwietnia 2021 r. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych. G. V. jest obywatelem Ukrainy. Posiada kartę pobytu, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 9 marca 2019 r. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 30 kwietnia 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 27 sierpnia 2018 r. do dnia 21 sierpnia 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w W., przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kserokopia karty pobytu – k. 6 akt VII U 1202/18., (...)1 zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 138 - 139 a.s., zezwolenie typu A z dnia 28 marca 2018 r. k. 140-141 a.s., kopia umowy o pracę z dnia 19 lipca 2018 r., k. 142-143 a.s., świadectwo kierowcy k. 146 - 147 a.s.).

W dniu 20 lipca 2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a R. M. została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 20 lipca 2018 r. do 21 grudnia 2018 r. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych. R. M. jest obywatelem Ukrainy. Posiada wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zatrudnienia w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 21 grudnia 2018 r. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 19 lipca 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 29 sierpnia do 22 sierpnia 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w G., przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne

w Polsce (kserokopia wizy – k. 6 akt VII U 1248/18., (...)1 zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 162 a.s., zezwolenie typu A z dnia 18 lipca 2018 r. k. 64 -65 a.s., kopia umowy o pracę z dnia 20 lipca 2018 r., k. 66-67 a.s., świadectwo kierowcy k. 68-69 a.s.).

W dniu 14 sierpnia 2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a S. Y. została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 14 sierpnia 2018 r. do dnia 13 maja 2021 r. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych. S. Y. jest obywatelem Ukrainy. Posiada kartę pobytu, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 30 kwietnia 2020 r. wydaną w celu wykonywania pracy w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 30 czerwca 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w P. przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (karta pobytu k. 6 akt VII U 1359/18, (...)1 zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 96 – 97 a.s., decyzja Wojewody (...) w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, k. 98 – 99, zezwolenie typu A z dnia 4 kwietnia 2018 r. k. 100 – 101, kopia umowy o pracę z dnia 14 sierpnia 2018 r., k. 102 – 103 a.s., świadectwo kierowcy k. 106 – 107 a.s.).

W dniu 20 sierpnia 2018 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a G. S. została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 20 sierpnia 2018 r. do dnia 26 lipca 2019 r. na stanowisku kierowcy na trasach międzynarodowych. G. S. jest obywatelem Ukrainy. Posiada wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zatrudnienia w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 26 lipca 2019 r. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 31 maja 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 4 września 2018 r. do dnia 29 sierpnia 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w M. przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce (kserokopia wizy – k. 6 akt VII U 1360/18., (...)1 zaświadczenie o miejscu zamieszkania k. 158 a.s., zezwolenie typu A z dnia 25 kwietnia 2018 r. k. 79-80 a.s., kopia umowy o pracę z dnia 20 sierpnia 2018 r., k. 81-82 a.s., świadectwo kierowcy k. 85-86 a.s.).

(...) Sp. z o.o. złożyła w stosunku do zainteresowanych: A. P. (2), G. V., R. M., S. Y., G. S. wnioski o wydanie zaświadczenia o polskim ustawodawstwie na formularzu A1 (nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W., po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego wydał w dniu 8 sierpnia 2018 r. decyzję nr: (...), odmawiającą wnioskodawcy wydania zaświadczenia na formularzu A1 dla ubezpieczonego A. P. (2) na okres od 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r. od której odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. inicjując niniejsze postępowanie (decyzja z dnia 8 sierpnia 2018 r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 31 stycznia 2019 r. wydał decyzję nr: (...), którą zmienił decyzję z dnia 8 sierpnia 2018 r., nr: (...) i stwierdził po ponownej analizie sprawy, że w okresie od 1 października 2018 r. do dnia 5 sierpnia 2019 r. zostały spełnione przesłanki do wydania zaświadczenia A1 dla A. P. (2) i wydał przedmiotowe zaświadczenie A1 o ustawodawstwie, natomiast za okres od 6 sierpnia 2018 r. do 30 września 2018r. odmówił wydania przedmiotowego zaświadczenia A1, ponieważ stwierdził, że certyfikat rezydencji podatkowej jest wydany za okres późniejszy bowiem od 2 października 2018r. (decyzja z dnia 31 stycznia 2019 r. wraz z zaświadczeniem A1 dotyczącym A. P. (2) - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 4 września 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wydał decyzję nr: (...), odmawiającą wnioskodawcy wydania zaświadczenia na formularzu A1 dla ubezpieczonego G. V. na okres od 3 września 2018 r. do 3 listopada 2018 r. od której odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. inicjując niniejsze postępowanie (decyzja z dnia 4 września 2018r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W., w dniu 26 lutego 2019 r. wydał decyzję nr: (...), którą uchylił decyzję z dnia 4 września 2018 r. nr: (...) oraz stwierdził po ponownej analizie sprawy, że zostały spełnione przesłanki do wydania zaświadczenia A1 dla G. V. i wydał przedmiotowe zaświadczenie A1 o ustawodawstwie (decyzja z dnia 26 lutego 2019 r. wraz z zaświadczeniem A1 dotyczącym G. V. – k. 175 – 177 a.s.).

Decyzją nr: (...) z dnia 5 września 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., odmówił (...) Sp. z o.o. wydania zaświadczenia na formularzu A1 dla ubezpieczonego R. M. na okres od 3 września 2018 r. do 3 listopada 2018 r. od której odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. inicjując niniejsze postępowanie (decyzja z dnia 5 września 2018 r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 15 kwietnia 2019 r. wydał decyzję nr: (...), którą uchylił decyzję z dnia 5 września 2018 r., nr: (...) oraz stwierdził po ponownej analizie sprawy, że zostały spełnione przesłanki do wydania zaświadczenia A1 dla R. M. i wydał przedmiotowe zaświadczenie A1 o ustawodawstwie (decyzja z dnia 5 kwietnia 2019 r. wraz z zaświadczeniem A1 dotyczącym R. M. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W., po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego wydał w dniu 12 września 2018r. decyzję nr: (...) odmawiającą wnioskodawcy wydania zaświadczenia na formularzu A1 dla ubezpieczonego S. Y. na okres od 10 września 2018 r. do 10 listopada 2018 r., od której odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. inicjując niniejsze postępowanie (decyzja z dnia 12 września 2018r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 12 września 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wydał decyzję nr: (...), odmawiającą wnioskodawcy wydania zaświadczenia na formularzu A1 dla ubezpieczonego G. S. na okres od 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r., od której odwołanie złożyła (...) Sp. z o.o. inicjując niniejsze postępowanie (decyzja z dnia 12 września 2018r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 września 2018 r., nr: (...) należało umorzyć w całości, z uwagi na uchylenie skarżonej decyzji i wydanie przez organ rentowy decyzji z dnia 6 lutego 2019 r. nr: (...). Również odwołanie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 5 września 2018 r., nr: (...) należało umorzyć w całości, z uwagi na uchylenie skarżonej decyzji i wydanie przez organ rentowy decyzji z dnia 15 kwietnia 2019 r. nr: (...).

Zgodnie z art. 477¹³ § 1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd – przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony – powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

W orzecznictwie wskazuje się, że powyższy przepis ma jednoznaczne brzmienie, z którego nie da się wyprowadzić wniosku, że chodzi w nim wyłącznie o zmianę przez organ rentowy zaskarżonej decyzji w drodze wydania decyzji zmieniającej. Zmiana ta może nastąpić przez wydanie – stosownie do okoliczności danej sprawy – każdej decyzji, byleby tylko jej skutkiem było uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012r., II UK 225/11). Wskazana w art. 477¹³ k.p.c.

"zmiana zaskarżonej decyzji" nie musi polegać na wydaniu nowej decyzji zmieniającej zaskarżoną, ale na wydaniu takiej decyzji,

której skutkiem jest uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji. Nie będzie to więc jedynie wprost decyzja zmieniająca, lecz również decyzja anulująca decyzję wcześniejszą, byleby wynikało z niej, że rozstrzyga

o przedmiocie tej wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (por. orzeczenia: Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 lutego 2013r., III AUa 910/12, z dnia 24 czerwca 2015r., III AUa 246/15 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 września 2013r., III AUa 1432/12).

Natomiast w myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Powyżej opisana sytuacja miała miejsce w przypadku wydania decyzji z dnia 6 lutego 2019 r. nr: (...) oraz 15 kwietnia 2019 r. nr: (...) na mocy której Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na podstawie art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., z późn. zm.) uchylił decyzję z dnia 4 września 2018 r., nr: (...) oraz z dnia 5 września 2018 r., nr: (...) bowiem spełnione zostały przesłanki do wydania zaświadczenia A1 dla G. V. oraz dla R. M.. Do decyzji organ rentowy dołączył kopię druku A1 – zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do G. V. i R. M..

Niewątpliwie organ rentowy uznał w całości roszczenia odwołującej się spółki w powyższym zakresie, dlatego też należało umorzyć postępowanie, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. art. 477¹³ § 1 k.p.c. w pkt 2 i 3 wyroku.

Odnośnie pozostałych odwołań od decyzji z dnia 8 sierpnia 2018 r., nr: (...), z dnia 12 września 2018 r., nr: (...), z dnia 12 września 2018 r., nr: (...) Sąd Okręgowy zważył, że jako zasadne zasługiwały na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy pozostali ubezpieczeni A. P. (2), S. Y. i G. S., jako pracownicy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. mogą podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, a w konsekwencji, czy organ rentowy powinien wydać zaświadczenie A1, o którym mowa w złożonym przez odwołującą się Spółkę, wniosku. Przy czym kwestią poddawaną w wątpliwość przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych było to, czy osoba, której miałoby dotyczyć zaświadczenie A1, legalnie zamieszkuje na terytorium Polski. Organ rentowy warunkował bowiem wydanie zaświadczenia, a tym samym potwierdzenie legalności zamieszkiwania, od przedłożenia dokumentu, który uprawnia do pobytu w Polsce oraz dokumentu potwierdzającego obowiązek podatkowy w Polsce (dokument potwierdzający rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy.

Podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym obywateli Ukrainy reguluje umowa międzynarodowa, jaką Rzeczpospolita Polska zawarła z Ukrainą - umowa z dnia 18 maja 2012 r. o zabezpieczeniu społecznym (Dz.U.2013.1373), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. Zgodnie z art. 3 umowy ma ona zastosowanie do osób, które podlegały lub podlegają ustawodawstwu jednej lub obu umawiających się stron, przy czym ogólna zasada z art. 6 wskazuje, że osoba, do której stosuje się niniejszą umowę, podlega ustawodawstwu tej umawiającej się strony, na której terytorium wykonuje pracę, zaś zgodnie z treścią art. 7 ust. 3, podróżujący personel przedsiębiorstwa transportowego, działającego na terytoriach obu umawiających się stron, podlega ustawodawstwu tej umawiającej się strony, na której terytorium przedsiębiorstwo jest zarejestrowane. Tym samym pracownicy odwołującej się Spółki mający obywatelstwo ukraińskie podlegają ustawodawstwu polskiemu w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy systemowej), tym bardziej, że wykonując pracę na terytorium Polski równocześnie wykonują pracę na terytorium innych krajów członkowskich Unii Europejskiej, a nie Ukrainy.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym określa ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.300 j.t.), która już w art. 2a ust. 1 stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Zatem nie ulega wątpliwości, że regulacjom tej ustawy podlegają co do zasady także obywatele państw obcych, którzy na

terenie Polski podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym. Jak stanowi przepis art. 5 ust. 2 ustawy systemowej - nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. Jak wywiódł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2008 r., (I UK 303/07), przed dniem 1 maja 2004 r. przez „pobyt o charakterze stałym” cudzoziemca rozumiało się zezwolenie na zamieszkanie lub osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub posiadanie statusu uchodźcy albo zgodę na pobyt tolerowany, bądź zezwolenie na pracę. W nowszym orzecznictwie, dokonując wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej Sąd Najwyższy wywiódł, że stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie czasu, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., (II UK 295/16) stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia. Liczy się zatem to, czy obywatel obcego państwa przebywając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje stałą pracę w charakterze pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, z dnia 6 września 2011 r., I UK 60/11 i z dnia 12 lipca 2017r., sygn. akt II UK 295/16).

Podkreślenia wymaga także, że zasady ustalania właściwego ustawodawstwa regulują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr: (...) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166 z 30 kwietnia 2004 r., str. 1, ze zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr: (...) z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr: (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284 z 30 października 2009 r. ze zm.) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz. Urz. UE Nr L 344 z 29 grudnia 2010 r.). Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr: (...), przepisy rozporządzenia (WE) nr: (...) i rozporządzenia nr: (...) mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, jak również do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci pod warunkiem, że zamieszkują oni legalnie na terytorium państwa członkowskiego i znajdują się w sytuacji, która pod każdym względem dotyczy więcej, niż jednego państwa członkowskiego.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika, że to instytucja państwa członkowskiego dokonuje oceny przesłanki warunkującej rozszerzenie rozporządzenia (WE) nr: (...) i rozporządzenia (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo. Przesłanką warunkującą to działanie jest „legalne zamieszkiwanie” obywatela państwa członkowskiego na terytorium państwa członkowskiego. Wskazać należy, że pojęcie „legalnego zamieszkania” na terytorium państwa członkowskiego nie zostało zdefiniowane na gruncie prawa europejskiego. Użycie zwrotu „legalne zamieszkiwanie” - bez dodatkowych warunków i bliższego sprecyzowania - w odniesieniu do terytorium państwa członkowskiego oznaczać musi poddanie kontroli legalności zamieszkiwania przepisom krajowym tego państwa. Przy czym nie może być to dowolna interpretacja, jak to uczynił ZUS uzależniając potwierdzenie legalnego zamieszkania od wydania dokumentu potwierdzającego obowiązek podatkowy w Polsce (rezydencję podatkową) wydany przez organ podatkowy. Żądanie takie organu rentowego jest nieuprawnione i nie znajduje oparcia w przepisach prawa europejskiego i polskiego. W szczególności źródłem prawa nie może być pismo Prezesa Zakładu z dnia 30 kwietnia 2018 r., znak: UP 2018- (...), z którego wynika, że od dnia 2 maja 2018 r. zmieniły się zasady dotyczące wymaganych dokumentów poświadczających legalność zamieszkania obywateli państw trzecich na terenie Polski i obok jednego z tytułów pobytowych: tj. zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego RP, zezwolenie na pobyt stały, zezwolenie na pobyt czasowy oraz pracę, wiza S. lub wiza krajowa, uznanie rezydencji podatkowej obywatela państwa trzeciego w RP za bezwzględnie obowiązujące kryterium do uznania pobytu cudzoziemca na terytorium RP za legalny. Wskazać należy, że jak wynika z ogólnodostępnej korespondencji prowadzonej pomiędzy Posłem K. O. i Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej M. Z., mieli oni świadomość tego, że wprowadzone rozwiązania miały charakter tymczasowy

jedynie do czasu zapadnięcia orzeczenia w sprawie C-477/17 B., wprowadzającego w tym zakresie rozwiązania wiążące dla całej UE.

P. podnieść należy, że certyfikat rezydencji zgodnie z definicją zawartą w art. 5a pkt. 21 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oznacza zaświadczenie o miejscu zamieszkania podatnika dla celów podatkowych wydane przez właściwy organ administracji podatkowej państwa zamieszkania podatnika. Zaś po myśli art. 3 ust. 1a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych za osobę mającą miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się osobę fizyczną, która posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej centrum interesów osobistych lub gospodarczych (ośrodek interesów życiowych) lub przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż przez 183 dni w roku podatkowym. Tym samym, żądanie przez organ rentowy przedstawienia certyfikatu rezydencji podatkowej jest sprzeczne z celem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...), ujętym w jego preambule, jako lepsza integracja obywateli państw trzecich, którzy legalnie zamieszkują na terytorium państw członkowskich, poprzez przyznanie im jednolitych praw, odpowiadających możliwie jak najbardziej tym, z których korzystają obywatele Unii (pkt I). Zgodnie też z postanowieniami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr: (...) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz.U.UE.L.2011.343.1), obywatele państw trzecich, którzy zostali przyjęci w państwie członkowskim w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym mają prawo do równego traktowania z obywatelami państwa członkowskiego, na którego terytorium przebywają, w zakresie działań zabezpieczenia społecznego określonych w rozporządzeniu (WE) nr: (...). Ograniczenia zastosowania zasady równego traktowania, które mogą wprowadzić państwa członkowskie w stosunku do legalnie zatrudnionych na ich terenie obywateli państw trzecich nie dotyczą zasad delegowania do pracy w innym państwie członkowskim, czy określania mającego zastosowanie ustawodawstwa, wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr: (...), a jakiegokolwiek ograniczenia równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego na mocy cytowanej dyrektywy nie powinny naruszać praw przyznanych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo.

Wskazać również należy na utrwaloną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasadę (tzw. reguła VanderElsta) - prawo przedsiębiorcy delegowania legalnie zatrudnionych cudzoziemców spoza Unii na czas określony do innego państwa członkowskiego w celu wykonywania tam usługi, bez konieczności spełnienia w tym państwie wymogów w rodzaju uzyskania pozwolenia na pracę. Trybunał wskazał, że pewne dodatkowe wymagania w odniesieniu do pracowników delegowanych pochodzących z państw trzecich stawiane przez niektóre z państw członkowskich są nieproporcjonalne (por. wyrok ETS z dnia 9 sierpnia 1994r., w sprawie C-43-93, z dnia 19 stycznia 2006r., w sprawie C-244/04, z dnia 21 października 2004r., w sprawie C-445-03). W ocenie Sądu Okręgowego żądanie przedstawienia certyfikatu rezydencji podatkowej w stosunku do pracowników pochodzenia ukraińskiego i białoruskiego jest właśnie nieproporcjonalne i może narazić Polskę na odpowiedzialność z tytułu naruszenia prawa wspólnotowego. W szczególności w kontekście wymagań stawianych przez pozostałe państwa członkowskie co do konieczności legitymowania się przez kierowców podczas kontroli formularzem A1. I tak od dnia 1 kwietnia 2017 r. obowiązuje art. L. 114-15-1 francuskiego Kodeksu zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z tym przepisem osoby zatrudnione lub pracujące na własny rachunek, które wykonują pracę we Francji i podlegają ustawodawstwu innego państwa członkowskiego lub, w przypadku ich braku, ich pracodawca lub przedstawiciel pracodawcy we Francji, muszą dostarczyć inspektorom kontroli formularz dotyczący właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego. Niedostarczenie tego dokumentu przez pracownika, pracodawcę lub przedstawiciela pracodawcy we Francji w trakcie kontroli, będzie skutkowało nałożeniem kary finansowej, a nawet zawieszeniem możliwości świadczenia usług w państwie przyjmującym. Tym bardziej, że jak wskazano powyżej wydanie certyfikatu rezydencji uzależnione jest między innymi od przebywania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż 183 dni w roku podatkowym. W wyroku Trybunału z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie C-244/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec wskazała, że państwo członkowskie, które nie ogranicza się do uzależnienia

delegowania pracowników będących obywatelami państw trzecich w celu świadczenia usług na jego terytorium od zwykłego oświadczenia przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim zamierzającego dokonać delegowania tych pracowników oraz które wymaga, by pracownicy ci byli zatrudnieni przez to przedsiębiorstwo od co najmniej roku, uchybia zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 49 WE.

Jak już wyżej wskazano choć definicja „legalnego zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego” nie została zdefiniowana na gruncie prawa europejskiego, to pojęcie „legalnego zatrudnienia” zostało zinterpretowane przez (...) w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie R. van bestuur van de S. V. przeciwko D. B., I. L., H. on (...) (C-477/17). W zadany przez Sąd odsyłający pytaniu prejudycjalnym zwrócono uwagę na to, że zastosowanie art. 1 rozporządzenia nr: (...) stwarza problem z uwagi na istniejące między różnymi jego wersjami językowymi rozbieżności, ponieważ pojęcie „legalne zamieszkanie” wydaje się odpowiadać zarówno obecności, która nie jest długoterminowa, jak i pobytowi przejawiającemu pewien stopień stałości. Sąd ten wskazywał, że ani długość obecności, ani fakt, że obywatele ci zachowują zwykły ośrodek swych interesów życiowych w państwie trzecim, nie są jako takie rozstrzygające przy określaniu, czy obywatele ci „legalnie zamieszkują na terytorium danego państwa członkowskiego” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia nr: (...). Trybunał podkreślił, że zarówno z potrzeb jednolitego stosowania prawa Unii, jak i z zasady równości wynika, że treściom przepisu prawa Unii, takiemu jak art. 1 rozporządzenia nr: (...), który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia swego znaczenia i zakresu, należy nadać zwykle w całej Unii Europejskiej autonomiczną i jednolitą wykładnię. W sentencji orzeczenia wskazano, że artykuł 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr: (...) z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr: (...) i rozporządzenie (WE) nr: (...) na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, należy interpretować w ten sposób, że obywatele państw trzecich, tacy jak ci, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, przebywający i wykonujący tymczasowo pracę w różnych państwach członkowskich na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w danym państwie członkowskim, mogą powoływać się na przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr: (...) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr: (...) z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia nr: (...) zasady koordynacji w celu określenia ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają, ze względu na to, że przebywają oni i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich. Zatem w świetle wyżej wymienionego orzeczenia o legalności zamieszkania przesądzają dwie przesłanki: legalnego przebywania oraz legalnej pracy. W tym miejscu wskazać należy, że Trybunał Sprawiedliwości dokonał wykładni prawa UE, aby zapewnić jego stosowanie w taki sam sposób we wszystkich państwach UE. Pytanie prejudycjalne kierowane jest w sytuacji, gdy pojawiają się wątpliwości dotyczące wykładni prawa wspólnotowego lub ważności aktów instytucji wspólnotowych, nie zaś prawa krajowego. Orzeczenia w trybie prejudycjalnym wiążą zarówno sąd odsyłający, jak i wszystkie sądy w państwach UE, albowiem Sąd wspólnotowy wydaje orzeczenie prejudycjalne zwierające wykładnię przepisu prawa wspólnotowego, a jego celem jest eliminacja niezgodności pomiędzy prawem poszczególnych krajów a prawem wspólnotowym, któremu Trybunał Sprawiedliwości nadaje autonomiczną i jednolitą wykładnię w całej Unii Europejskiej.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, że zainteresowany A. P. (2) obywatel Ukrainy, w spornym okresie czasu wykonywał stałą pracę kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym na podstawie umowy o pracę zawartej z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Bezsporne jest również i to, że zainteresowany został zatrudniony legalnie, albowiem przebywał na terytorium Polski na podstawie ważnej wizy, bądź karty pobytu wydanej w celu wykonywania pracy i uzyskanego zezwolenia na pracę, którą wykonywał. Co istotne także, w spornym okresie zatrudnienia zainteresowanego w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r. zarówno jego pobyt, jak i praca były legalne. Zainteresowany posiada kartę pobytu, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która jest ważna do dnia 28 marca 2020 r. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 31 maja 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 26 lipca 2018 r. do 23 lipca 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w W., przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w

stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce. W całym okresie zatrudnienia w odwołującej się Spółce, zainteresowany A. P. (2) posiadał zatem dokumenty potwierdzające jego legalny pobyt na terytorium Polski, jak również dokumenty potwierdzające legalność zatrudnienia.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 8 sierpnia 2018 r. decyzję nr: (...) i z dnia 1 stycznia 2019 r., nr: (...) w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. do wydania odwołującej się Spółce zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla A. P. (2) na okres od dnia 6 sierpnia 2018 r. do 5 sierpnia 2019 r., o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Sąd Okręgowy uznał, że także w przypadku G. S. obywatela Ukrainy, bezspornym jest, że w okresie od 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r., wykonywał stałą pracę kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym na podstawie umowy o pracę zawartej z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Bezsporne jest również i to, że zainteresowany został zatrudniony legalnie, albowiem przebywał na terytorium Polski na podstawie ważnej wizy, bądź karty pobytu wydanej w celu wykonywania pracy i uzyskanego zezwolenia na pracę, którą wykonywał. Co istotne także, w całym okresie zatrudnienia zainteresowanego w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r. zarówno jego pobyt, jak i praca były legalne. Zainteresowany posiada wizę pracowniczą, uprawniającą go do legalnego zatrudnienia w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 26 lipca 2019 r. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 31 maja 2021 r. Legitymuje się świadectwem kierowcy nr B- (...) wydanym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego do celów zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na podstawie licencji wspólnotowej ważne od dnia 4 września 2018 r. do dnia 29 sierpnia 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w M. przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce. W całym okresie zatrudnienia w odwołującej się Spółce, zainteresowany G. S. posiadał zatem dokumenty potwierdzające jego legalny pobyt na terytorium Polski, jak również dokumenty potwierdzające legalność zatrudnienia.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję 12 września 2018r., nr: (...)/512/657/2018w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. do wydania odwołującej się Spółce zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla G. S. na okres od dnia 6 września 2018 r. do 6 listopada 2018 r., o czym orzekł w pkt. 4 sentencji wyroku.

Sąd Okręgowy dokonał podobnych ustaleń również w przypadku S. Y. obywatela Ukrainy. Bezspornym jest, że S. Y. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 14 sierpnia 2018 r. do dnia 13 maja 2021 r. gdzie wykonywał stałą pracę kierowcy w międzynarodowym transporcie drogowym na podstawie umowy o pracę zawartej z polskim przedsiębiorcą, mającym siedzibę w Polsce i w związku z tym podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Bezsporne jest również i to, że zainteresowany został zatrudniony legalnie, albowiem przebywał na terytorium Polski na podstawie ważnej wizy, bądź karty pobytu wydanej w celu wykonywania pracy i uzyskanego zezwolenia na pracę, którą wykonywał. Co istotne także, w okresie zatrudnienia zainteresowanego w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 10 września 2018 r. do 10 listopada 2018 r. zarówno jego pobyt, jak i praca były legalne. Zainteresowany posiada kartę pobytu, uprawniającą go do legalnego zamieszkiwania w Polsce, która pozostawała ważna do dnia 30 kwietnia 2020 r. wydaną w celu wykonywania pracy w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz zezwolenie typu A nr: (...) na pracę ważne do dnia 30 czerwca 2021 r. Ubezpieczony zamieszkuje w P. przy ul. (...), posługuje się językiem polskim w stopniu komunikatywnym, posiada rachunek bankowy w polskim banku, na który wypłacane jest mu wynagrodzenie i inne świadczenia w polskich złotych, posiada nadany numer PESEL, opłaca podatek dochodowy i odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne w Polsce. W całym okresie

zatrudnienia w odwołującej się Spółce, zainteresowany S. Y. posiadał zatem dokumenty potwierdzające jego legalny pobyt na terytorium Polski, jak również dokumenty potwierdzające legalność zatrudnienia.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. do wydania odwołującej się Spółce zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla S. Y. na okres od dnia 10 września 2018 r. do 10 listopada 2018 r., o czym orzekł w pkt. 5 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W rozpatrywanej sprawie stroną przegrywającą w całości jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.. Organ rentowy wydając wadliwą decyzję, nie oparte w żadnej mierze na powszechnie obowiązujących przepisach prawa materialnego, a jedynie na wewnętrznym dokumencie wydanym przez Prezesa ZUS, w sposób naruszający podstawowe zasady demokratycznego państwa prawa, dał powód do wytoczenia procesu. Dopiero w toku postępowania przed Sądem, na skutek przedstawionych dokumentów zmienił dwie z zaskarżonych decyzji w całości uznając roszczenie, co skutkowało umorzeniem postępowania, zaś w pozostałym zakresie Sąd zmienił w całości trzy pozostałe decyzje od których złożono odwołanie. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że organ rentowy powinien ponieść koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w pkt 6 wyroku na podstawie § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265), zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 900,00 zł (5 x 180,00 zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

MW